

X.

*Mưa rơi và còn rơi
Không bao giờ mưa rơi
Không bao giờ ta người yêu
Người ơi! (?)*

Dalat, thứ Sáu 24/1/1975

Phạm Hùng gửi cái giấy nhờ một cô vũ nữ đưa riêng cho tôi, mời tôi đi ăn sáng ngày hôm sau ở *restaurant* Nam Sơn để “*tỏ lòng ngưỡng mộ tiếng đàn và cảm ơn bản nhạc Sombre Dimanche*”. Tôi muốn tỏ thật cho anh hay chuyện này, nhưng không hiểu sao vẫn ngần ngại, để cuối cùng thì quyết định giấu hẳn cái giấy mời đi. Phải kể, đây là lần thứ nhất tôi đã không thành thật với anh trong một sự kiện.

[]

Dalat, thứ Bảy 25/1/1975

Ông Khuê (*saxo ténor*) và Noel (*guitariste*) cùng bà ca sĩ Kim Chi từ Sài Gòn lên, ngủ lại phòng chúng tôi vài hôm. Vậy là ban nhạc tạm yên. Chỗ trống của ba người nhạc sĩ bỏ đi đã được thu xếp ổn thỏa.

Buổi sáng thứ Bảy dậy sớm, tôi và anh nằm trò chuyện lan man. Nhiều vấn đề được tôi đưa ra nói, từ sự anh lơ là trách nhiệm trên tôi, đến sự bực dọc nhăn nhó hằng ngày của anh trên công việc...

Anh hiểu những gì tôi phân tích, ôm ghì tôi, bày tỏ:

"Anh xin lỗi em! Anh thật thiếu bổn phận với em. Làm vợ anh, em chẳng được sung sướng bao nhiêu. Anh xin lỗi em!"

Tôi thoáng ngỡ ngàng, không biết rằng anh thực tâm nhận ra khiếm khuyết của mình, hay chỉ là cách nói mĩa mai như đạo sau này anh thường hành sử?

Lại nghe anh tiếp:

"Anh căm thù cái bọn ca nhạc sĩ đã làm mất quá nhiều thì giờ của chúng ta. Thay vì phải lo lắng theo họ thì anh đã dành được cho em những phút giây săn sóc, đông dài tập dượt. Đằng này, em chẳng có gì trong tay ngoài một ông chồng hằng ngày cẩu kính, đời sống vật chất eo hẹp và đời sống tinh thần lo âu hồi hộp... Kể từ hôm nay, anh nhận lỗi và hứa sẽ dành nhiều thì giờ với em hơn."

Tôi thành thật:

"Em chỉ mong anh đừng tạo cho em cái mặc cảm bị lẻ loi như trước nay đã bị trong ban nhạc."

Buổi sáng đẹp, chúng tôi cùng đám ca nhạc sĩ đến thăm chị Hải. Trên khuôn mặt anh là cả một nỗi rạng rỡ vui cười.

Lòng riêng, tôi vừa muốn ở lại chuyện trò với anh và bạn hữu, lại cũng vừa *thôi thúc sao đó* theo lá thư mời của Phạm Hùng. Trong tâm không định được gì cho dứt khoát.

Khi chị Hải đề nghị nấu bún ăn, tôi xin phép anh cho đi một mình ra phố chốc lát. Anh có vẻ áy náy nhưng vẫn bằng lòng, bảo rằng sẽ đợi tôi quay lại.

Từ nhà chị Hải, tôi thẳng đến nhà hàng Nam Sơn có Phạm Hùng đang ngồi đợi. Câu chuyện giữa hai người chỉ xoay quanh những lời tâm sự của Phạm Hùng theo mỗi tình dang dở với một người đàn bà đẹp, lớn tuổi hơn, vừa mới qua đời ở Sài Gòn, nguyên nhân cho bản nhạc *Sombre Dimanche* mà Phạm Hùng vẫn yêu cầu tôi đàn trong Duy Tân mỗi tối.

Tôi uống một cốc *martell* nhỏ, tâm trí lửng lơ không cảm xúc nào đặc biệt, lại cũng **chẳng hiểu tại sao** lại đến gặp Phạm Hùng.

Nếu phân tích, có lẽ phải viết thế này:

Từ khi yêu và làm vợ anh, tôi (một con người ưa chuộng tự do) đã tự ý biến hình thành con chim trong lồng, không còn biết chút gì sự bay nhảy nữa. Phải nhận rằng cái lồng anh đem cho tôi rất đẹp, sơn son thếp vàng đầy đủ, nhưng từ lúc nào không hay nó đã trở thành một cái ngục nhiều hơn. Nên, nếu có lúc nào ngăn ngại được thoát ra ngoài cái lồng đó, đôi cánh này vẫn sẵn sàng giang rộng. Dù rằng tôi yêu anh ghê gớm, tôn kính và một lòng chung thủy với anh, thì cũng có lúc tôi thêm muốn tự do, thêm muốn được sống bình thường như bao người con gái.

Một lý do nữa cũng vô cùng quan trọng:

Lúc sau này, tôi bị săn đuổi từ đủ mọi phía, ra đường phải nhìn trước ngó sau theo sự rình rập của người đàn bà, trong vũ trường phải tránh né tới đa sự ganh ghét đố kỵ của các đồng nghiệp. Còn anh lại ích kỷ quá trong những kèm giữ mà không muốn nhận rằng tôi đã vô cùng mệt mỏi để chỉ sẵn sàng ngã quy. Ngoài anh ra, trong thành phố này, tôi chẳng có lấy một người thân, người bạn nào khả dĩ khiến tôi có thể tâm sự lan man...

Buổi sáng trò chuyện cùng Phạm Hùng trong *restaurant* Nam Sơn hơn nửa tiếng đồng hồ thật cũng không phải là một sự quy ngã như ở trên đã viết, mà **với tôi, chỉ là một cuộc giải trí tầm thường**. Có lẽ tôi lầm lẫn khi cho rằng sự việc chỉ là giải trí... Nhưng **quả tình đơn giản trong óc tôi là vậy**.

Phải chăng anh đã nói đúng về "bản chất chinh phục" vẫn còn ngự trị mạnh mẽ trong tôi? Hay là cái *mặc cảm cô đơn* ám ảnh nặng nề tâm hồn quá đã luôn luôn khiến tôi ưa thích có được những người đàn ông bao quanh tán tụng? Tôi không thể tự xét. Chỉ biết rằng mình đã làm một điều ngu xuẩn, một thứ đàn bà nông nổi trong một hành vi

vừa thích thú cũng vừa sợ hãi. Linh cảm những hiểm nguy đang vây bủa, vậy mà vẫn không từ chối sự lao đầu.

Lúc trở lại nhà chị Hải thì anh đã đi rồi cùng các người bạn.

Tại căn phòng 33 Phan Đình Phùng,

tôi không đoán được ý anh ra sao khi anh vẫn cười nói tự nhiên trước mùi rượu toát ra từ miệng tôi. ***Riêng tôi, phải viết thật rằng giờ phút ấy (mà tôi nghĩ là vừa mới phạm tội), tôi yêu anh càng nhiều hơn.***

Trong vòng tay nhau buổi trưa, tôi kể hết cho anh nghe những gì đã làm ban sáng, không phải để biện minh cho một hành động ngu xuẩn, mà chỉ là như đứa con tâm sự cùng cha nó mọi điều mới xảy. Ôi! Tôi có khác nào đứa con được anh cưng chiều đặc biệt đến trở thành hư hỏng? ***Một đứa con rất thành thật*** và chính điều thành thật này đã giết tôi.

[Lắm khi nghĩ lại sự việc, phải nhận rằng, ***nếu tôi đối trá hơn một chút***, cuộc đời có lẽ sẽ bớt đi được rất nhiều đau thương.]

Buổi chiều, anh đề nghị đưa tôi đi phố chơi. Đột nhiên, tôi thấy quá mệt, nổi mệt từ thân xác trong những ngày gần đây, cho đến nổi mệt tâm hồn theo sự tra gạn kỹ càng của anh buổi trưa nay, nên xin từ chối, *lòng chỉ muốn nằm lại bên anh chuyện trò suốt buổi*, chờ đợi giờ đến *dancing* làm việc.

Anh thất vọng (dĩ nhiên) khi anh đưa tôi lên cao quá trong tình yêu, và ***khi đã thất vọng, anh trở nên vô cùng tàn nhẫn***. Anh bắt đầu câu kính, gán ghép cho tôi ý nghĩ rằng *tôi xấu hổ nếu từ bây giờ đi bên anh ngoài phố mà gặp lại Phạm Hùng*.

Con người anh là cả một khối đầy phức tạp mâu thuẫn. Anh vừa thật dịu dàng hiền nhã, lại cũng vừa tàn nhẫn ghê gớm. Trước những lúc tàn nhẫn như vậy, thường thì tôi tự đặt mình vào cái thế lúng túng của anh để hiểu và nhịn nhục. Nhưng chiều nay, cuộc cãi vã xảy ra đã thành trầm trọng. Chán ngán từ cả hai phía -nhất là tôi- đến chỉ muốn từ bỏ thật sự hoặc là muốn tự hủy hoại thân mình.

(Từ thuở nhỏ, tôi vẫn nghe mẹ tôi bảo rằng tôi là "*đứa điên, trong đầu luôn cư mang những hành vi nguy hiểm*." Hồi lý do thì bà kể, mỗi khi gặp chuyện uất ức, tôi hay tự dùng lưỡi *lame* bén mà rạch những lần máu đỏ lên hai cánh tay).

Chiều nay, "*con điên*" trở lại. Ăn mình trong phòng tắm, tôi cũng dùng lưỡi *lame* rạch nát cánh tay trái. Nhìn những tia máu đỏ từ từ rỉ ra thành giọt, quả thật tôi nghe tâm hồn dịu xuống hẳn mọi đau khổ, đồng thời với nỗi buồn ngút ngàn dâng ngập trong tim.

Chúng tôi cùng mặc nhiên như thể chưa hề có nhau trong đời trước đó. Tôi đi làm với cánh tay trái được băng ở tiệm thuốc tây và anh đến *dancing* với đứa con trai 15 tuổi mà chẳng buồn nhìn đến tôi lấy một lần!

Trong linh cảm mờ tối của một ý thức chao đảo, tôi thấy mình đang bước trở lại trên con đường cô đơn cũ ***không có anh*** cận kề chia xẻ. ***Con đường của riêng tôi, thật nhiều gai chông nhưng cũng vô cùng thân thiết.***

"Ôi! Những người khóc lẻ loi một mình!..."

Câu thơ Thanh Tâm Tuyền, hơn lúc nào, tôi thấy mới thấm thía làm sao với số phận riêng.

[]

Dalat, Chủ nhật 26/1/1975

Trong Duy Tân, đột nhiên tôi lượm được mảnh giấy rơi dưới chân anh: *"Anh nên để thằng cu Tí về đàng em ngủ tối nay, nếu không, Thu Vân nó sẽ tự tử.* (ký tên) Hải."

Ngạc nhiên đến lạ lùng, nhưng tôi vẫn im lặng.

Trong ngôi nhà 33 Phan Đình Phùng, trước nay tôi và anh vẫn thuê căn phòng lớn ở tầng dưới. Từ khi đám ca nhạc sĩ Sài Gòn lên, anh hỏi thuê luôn căn lầu cho họ; đứa con trai anh hằng đêm về ngủ chung với họ. Dù rằng thằng bé bao giờ cũng tỏ ra thù nghịch và chưa hề nói tiếng nào với tôi trong các buổi cơm chiều tại Thanh Trà, hay những đêm cùng đứng chung dưới một vòm sân khấu, nhưng sự việc nó ngủ lại căn phòng trên lầu với đám ca nhạc sĩ, đối với tôi chẳng có gì đáng lưu tâm. Dù vậy, cũng vì mảnh giấy của chị Hải mà *đêm nay anh đưa hẳn đứa con về ngủ với anh* trên cái divan kê ngay giữa phòng, chối từ chiếc giường rộng có tôi đang nằm trên ấy.

(Thật chán ngán nếu phải nhắc lại thời gian này, dù mọi việc chỉ xảy ra trong 5 ngày ngắn ngủi!)

Năm ngày năm đêm, anh tỏ ra thách thức thật sự trong việc ăn ngủ và đi làm chung với chỉ mình đứa con trai nhỏ. Năm ngày, anh hiện thân một con người cực kỳ khó chịu đến gần như xem tôi là thù địch mỗi lúc đối diện tôi. Phải viết rằng ***chính anh đã đuổi xua tôi ra khỏi cuộc đời anh*** bằng hình ảnh đứa con trai, bằng những cái nhìn nhăn nhó và bằng cả một đám bạn sau lưng xúi giục. Năm ngày năm đêm anh đau yếu liên miên nhưng vẫn chối từ mỗi khi tôi tìm đến cạnh bên.

Chán nản pha lẫn phiền muộn, tôi nhận chân ra điều rằng ***anh vẫn chỉ là một người đàn ông như bao người đàn ông khác***, khi yêu thương thì hoàn hảo, xa cách lại trở nên vô cùng tàn nhẫn. Cái bản chất nghệ sĩ của những ngày yêu đương cũ như biến đầu mất cả. Trong những câu nói, anh tỏ đúng là một con người thô lỗ, không

ngại ngừng bất cứ ý nghĩ ghê gớm nào để lắng nhục tôi. (Tôi có nên nghi ngờ rằng hai mươi năm đã quá dài để những tính xấu của người đàn bà tiêm nhiễm vào bản chất anh lúc nào không biết?)

Đêm, tôi bỏ mặc cái ghế thường lệ cạnh anh trên sân khấu Duy Tân mà xuống ngồi nơi một góc tối của phòng nhảy, mặc cho con say lồi cuốn. Ngày, tôi đứng đưng với nỗi buồn chịu đựng, đi ăn đi phở một mình.

[]

Dalat, thứ Tư 29/1/1975.

Buổi sáng sớm, người đàn bà tìm tới căn nhà 33 Phan Đình Phùng, nhìn sự đổ vỡ với một thái độ hả hê, pha chút hạ cố cùng anh trên vài câu nói nhỏ. Ngay lúc ấy, anh thẳng tay chối từ sự săn sóc của tôi, quay sang bảo đưa con trai thu nhặt tất cả áo quần anh, bỏ vào chiếc *valise* để trở về căn nhà cũ.

Trong căn phòng lạnh lẽo, khi đưa con trai và người đàn bà ra đường gọi xe, tôi ngồi trước anh, ngược nhìn sâu vào mắt anh, buồn bã:

"Anh có tha thứ cho em không?"

Anh không đáp, cũng không nhìn trả lại tôi, khuôn mặt bệnh hoạn mệt mỏi.

Tôi nghe trong lòng mình có sự vỡ nát, *thêm với cảm giác nôn nóng tuyệt vọng khi nhìn một cái gì rất yêu dấu đang từ từ trôi tuột khỏi tay...*

Tôi cúi đầu nói:

"Em mất anh rồi nhưng xin anh hãy tin em lần cuối. Em chưa hề phản bội anh vì bất cứ người đàn ông nào khác. Nếu anh không muốn tin, cũng xin tha thứ cho em tất cả những gì anh nghĩ rằng em có lỗi."

Anh lặng im. Tôi tiếp:

"Từ lâu nay làm vợ anh, mọi thứ của anh đều là của em, nhưng bây giờ điều ấy đã hết, em có thể nào xin được giữ cái áo choàng đêm đêm anh vẫn mặc?"

Anh gật đầu, vẻ vô cùng mệt mỏi:

"Em có thể lấy bất cứ cái gì em muốn."

Tôi đau đớn nhìn sững vào cặp kính trắng tôi hằng yêu dấu, ứa nước mắt gục đầu vào gối anh.

Cho đến lúc anh nói: "*Thôi, em đứng dậy đi, bà ấy sắp trở lại rồi!*" thì cũng là lúc tôi chợt nhận ra sự thua cuộc của lòng mình trong canh bài định mệnh. Nên, vội vàng như trốn chạy, tôi bỏ ra phố **trước khi** anh vĩnh viễn rời xa căn phòng hạnh phúc trong cuộc đời riêng tôi.

*

* *

Những ngày kế tiếp mới thật là tệ hại. Tôi đôi, lấy căn phòng trên lầu, biệt lập, có lối đi riêng, nhường cho đám bà Kim Chi căn dưới lầu tôi đã ở với anh từ khi lên Dalat. Đêm đêm tan *dancing*, vì không thể về Nguyễn Hoàng (cách thị xã 7 cây số), anh và đưa con trai cùng ngủ chung với đám ca nhạc sĩ nơi căn phòng lớn này.

Tôi tránh gặp mặt anh trong vũ trường và cả trong căn nhà trọ, nghe sao thật lạnh lùng đến tưởng như cả hai chưa hề là vợ chồng với nhau một khoảng thời gian trước đó.

Đêm đầu tiên xa cách, tôi không dám trở về nhà. Sợ phải nhìn lại những hình ảnh cũ trong khi đã mất anh vĩnh viễn, nên từ Duy Tân, tôi tìm đến Tao Đàn ngồi uống rượu suốt đêm với hai anh em Tuấn & Thanh. Trong cơn sâu thẳm buồn bã, hình ảnh anh cùng với cái tình mãnh liệt hiện ra như những nhát dao tàn bạo xuyên thấu trái tim đầy lỗ thủng. Tôi vẫn yêu anh, điên cuồng hơn bao giờ hết, nhưng im lặng chấp nhận mọi sự đưa đến, im lặng chối từ các câu hỏi của bất cứ ai về anh.

[]

Dalat, thứ Bảy ngày 1/2/1975.

Không dùng được, tôi viết cho anh lá thư với đầy đủ các lời van xin được có anh trở lại. Anh cầm đọc, nhưng im lặng.

Đêm trong Duy Tân, lúc đã ngây ngà say như thường lệ, ngồi nơi góc tối gần *bar* rượu bên dưới sàn nhảy, đột nhiên tôi nghe một giọng hát đàn ông vang lên thật ấm bản nhạc *Ai Nói Yêu Em Đêm Nay* của Y Vân. Trái tim tôi đau nhói theo từng câu hát. Hóa ra là anh, trong điệu *slow*, vừa đệm dương cầm vừa tự cất lên những lời ca:

*Ai nói yêu em đêm nay
Ai nói yêu em đêm mai
Ai nói yêu em sau này?
Sơn phấn nào giết thơ ngây
Ánh đèn màu nào đơn côi
Lệ rơi nhiều hơn mưa lũ
Ai dìu bước em đêm nay
Ai dìu bước em đêm mai
Ai dìu bước em tương lai?
Nhịp chân nào đưa rẽ rời
Ôi tiếng kèn nghẹn như tiếng khóc
Thương cho người một kiếp cô đơn.
Rồi từng đêm từng đêm
Qua biết bao tay người
Một lần sơn nhạt môi
Cay đắng thêm trong đời
Tàn một cơn mê
Bẽ bàng một mình ai*

*Nghe trong lòng giông tố như cuốn xô
Ai nói yêu em đêm nay
Ai nói yêu em đêm mai
Ai nói yêu em sau này?
Khi bóng chiều thân thơ rơi
Vũ trường chợt bùng men say
Ai nói yêu em đêm nay?*

Tôi thốt sững người, đứng lẫn vào một góc tối. Trên sân khấu, anh vừa cười cùng đám bạn vừa hát lên bản nhạc, âm giọng Hà Nội ngọt ngào ám áp được làm đầy sự buồn bã thêm bằng những hợp âm của những ngón tay tàn bạo phủ mạnh lên hàng phím trắng.

Tôi không biết mình có làm không, nhưng rõ ràng trong tiếng hát anh có vương dòng nước mắt?

Bỗng dưng, tôi hiểu ra cái ý của anh. Nhớ lại hai đêm nay, Hùng Lèo từ Nha Trang lên Dalat nghỉ phép, anh đã chọn cho Hùng Lèo hát những bản nhạc bằng tiếng Anh nội dung oán trách người tình phản bội. Đặc biệt bài *Kiss me goodbye* mà tôi rất thích:

*We choose it win or lose it
Love is never quite the same
I love you, now I've lost you
D'ont feel bad you're not to blame
I know now I must go now
though my heart wants me to stay
That man is yours tomorrow
I belong to yesterday!
So kiss me goodbye and I'll try not to cry
All the tears in the world won't change your mind
There's someone new and he's waiting for you
Soon your heart will leaving me behind
Linger a while then I'll go with a smile
like a friend who just happen to call
for the last time pretend you are mine
my darling, kiss me goodbye!...*

(TTBG tạm dịch)

*Thắng hay thua, chúng ta chỉ chọn một
Tình yêu không hoàn toàn là như thế
Anh yêu em, và bây giờ mất em
Nhưng em không có gì phải áy náy
Anh biết mình phải bỏ đi dù chỉ mong được ở lại
Ngày mai người ấy sẽ là của em
Và anh là kẻ thuộc về dĩ vãng!
Nên, hãy hôn anh từ biệt*

*Anh sẽ cố để không bật khóc
Tất cả những giọt lệ trên thế gian lúc này vẫn không
làm thay đổi ý nghĩ em
Có một kẻ lạ đang chờ đợi em
Chẳng bao lâu em sẽ lãng quên anh
Xin nán một lát
Rồi anh sẽ bỏ đi với một nụ cười trên môi
như một người bạn mới vừa tình cờ được gọi
lần cuối giả vờ như em vẫn còn là của anh
Em yêu, hãy hôn anh vĩnh biệt!)*

Ôi! Tôi có nên nghi ngờ rằng anh vẫn còn yêu tôi? Tiếng hát đêm nay như lưỡi dao đâm thẳng vào tim tôi một nhát tàn bạo để nước mắt tự nhiên ứa ra và nổi đau đớn như được dịp tuôn trào trong *toilette*.

Hết bản nhạc *Ai Nói Yêu Em Đêm Nay*, anh vụt lướt mười ngón tay sang *Sombre Dimanche*. Lúc này thì âm thanh rõ ràng không còn nghẹn ngào nữa mà nó âm ỉ mang đầy tính phần nộ. Bao nhiêu cảm hờn như bực bạch ra trong các *accord* ào ạt của điệu *slow-rock* thể thiết, trong đồng lúc, anh quay qua cười cùng đám người chung quanh.

Thốt nhiên, tôi nhận ra nỗi cô đơn vời vợi của mình tại đây khi mà tất cả, từ ca sĩ, nhạc sĩ, vũ nữ, tài phán... ai cũng đều là *bạn anh*, bao quanh anh, thương xót anh và cùng với anh lạnh lùng quay mặt.

Trong các *tour slow*, anh cứ lập đi lập lại hai bản nhạc đau buồn ấy. Sự hành hạ đã đạt mục đích của nó. Nỗi tàn nhẫn của anh đã có kết quả trên tâm thân yếu đuối và cái tâm hồn mong manh nhạy cảm của tôi.

Nên, tôi đóng đàn mà ra về trước giờ tan *dancing*, trốn chạy nỗi cô đơn đã trở thành cao độ.

□

Dalat, Chủ nhật ngày 2/2/1975

Buổi sáng, qua bà Kim Chi, anh đưa trả lại tôi bức thư tôi viết hôm qua. Tôi cầm tờ thư mà bàng hoàng ngỡ ngàng. Tự nhủ mình "*Đã hết!*" và "*Từ bây giờ phải nên chấp nhận định mệnh!*" Cái định mệnh khốn khổ khiến một đời tôi thăng trầm chao đảo. Cái định mệnh không ngừng phủ chụp lên tôi những điều bất hạnh lao đao.

Một lần, năm 16 tuổi, tôi theo mẹ đến nhà một ông thầy xem tướng nổi tiếng trên đường Trần Hưng Đạo, Sài Gòn. Nhìn mặt tôi, ông chợt nói: "*Tàn nhân lắm! Thúy Kiều 15 năm đau khổ, nhưng với cô này, hai chữ 'truân chuyên' một đời vẫn không thoát được.*"

Thật thế, một đời tôi đi tìm hạnh phúc, như con tàu lạc lối trong đêm tối mong chờ ngọn hải đăng của thương cảm. Cũng có lúc *tôi tưởng nhìn thấy* cái bánh hạnh phúc sau khi đã trải qua biết bao nhọc

nhần trong sự tìm kiếm. Nhưng dẫu hạnh phúc đã nằm trong tay thì ***cách này cách khác cũng bị Định Mệnh làm cho trôi tuột đi.***

11:30 khuya, trở về phòng, nhìn chung quanh sự quạnh hiu giống hệt nỗi cô đơn trong tâm hồn mình, trong khi dưới nhà vang dội tiếng nói cười của bạn bè anh, rồi lại tiếng ngân nga của chính anh, nhại đi nhại lại nhiều lần câu hát: "*Rồi từng đêm từng đêm, qua biết bao tay người...*" tôi đã không thể nào kềm giữ được nỗi đốn đau dồn nén, bật khóc lên nho nhỏ những nghẹn ngào nhất trong các ngày qua.

□

Sàigòn, thứ Hai ngày 3/2/1975.

5 giờ sáng hôm sau, nghe tiếng ông chủ nhà gọi người con trai tên Cương dậy đi Sàigòn, tôi bừng tỉnh giấc ngủ, đồng thời cũng bừng lên trong óc một chuyến trở về. Nên vội vàng thu xếp các vật dụng cần thiết, tôi đón xe ra bến. Một chuyến đi vẫn là điều đáng làm trong những khi như hiện tại. Tôi cần phải thoát ra ngoài cái không gian u ám này càng nhanh càng tốt nếu không muốn tự sa chân vào sự hủy diệt.

Trên chuyến xe đò Dalat-Sàigòn, ngồi cạnh anh Cương, tôi nghe anh kể:

"Tôi được bà cụ nói sơ cho hay về sự tan vỡ giữa cô và anh Ngọc. Đêm qua, nằm phòng bên cạnh, 11:30 khuya nghe tiếng mở khóa rồi lại tiếng khóc nho nhỏ, tôi biết cô đã về. Định mặc áo xin vào trò chuyện cho cô khuây khỏa, nhưng nghĩ lại thôi. Hãy để cô khóc là hơn. Bởi tôi cũng đã từng ở trong hoàn cảnh cô khi nhà tôi chết, nên hiểu rằng, *có những lúc khóc một mình thật cần thiết lắm.*"

Trong câu chuyện đường dài, chúng tôi cùng ngạc nhiên khám phá ra điều rằng tôi chính là người đã đàn bản *Tristesse Chopin* tại quán *café* Tao Đàn một tối năm 1973, theo lời yêu cầu của một vị khách không quen, để tưởng niệm hình ảnh vừa mới qua đời của người vợ một bạn thân ông ta.

"*Người bạn thân*" ấy chính là anh Cương hiện tại.

Chúng tôi cũng nói với nhau về Vân San và Vũ, con trai anh, bằng tuổi Vân San.

Những câu chuyện thế này đã giúp tôi quên đi rất nhiều nỗi đốn đau dần vật. Một câu anh nói như một lời an ủi:

"Những cô vũ nữ ít học, lại hay phung phí nhan sắc, vậy mà trên sàn nhảy, các cô ấy mang một vẻ quyến rũ kỳ lạ, ai đã mê rồi thì mê dữ dội. Thu Vân còn trẻ đẹp lại có học thức, thêm cây *violon* với ngón đàn truyền cảm, thì dưới ánh đèn sân khấu, Thu Vân phải biết rằng mình nổi bật cỡ nào!"

Trong gia đình, tôi tìm lại được sự thoải mái đã đánh mất trong mỗi tình tan vỡ và những ngày buồn bã đã qua.

Ban đêm bất ngờ có Lã Văn Hồng đến thăm.

Hồng đen, gầy hơn, nhưng ánh nhìn vẫn đăm đăm và dáng cách vẫn lặng lẽ như dạo 1972 về trước.

Ngồi lại đến 12 giờ khuya, khuôn mặt buồn bã, Hồng tâm sự:

"Bao lâu, mình chẳng thể nào quên nỗi Thu Vân. Từ bạn bè mà biết được đời sống Thu Vân còn phong ba quá, lòng càng thêm đau đớn."

Từ lá thư mới nhận của Hồng, tôi hiểu rằng Hồng vẫn còn yêu tôi như một lần anh kể: *"Thu Vân cứ nghĩ rằng ngày nay mình đã đổi khác, đời sống trụy lạc hơn hẳn, nhưng những hình ảnh cũ thưở ấy nhiều lúc vẫn còn làm tâm hồn mình nhớ thương thật sự."*

Ba năm qua, cứ đến mùa Tết là tôi lại nhận được của Hồng một lá thư gửi đến nhà mẹ tôi dù rằng tôi đang ở bất cứ phương trời nào chẳng nữa. Hỏi điều này thì Hồng đáp:

"Cứ mùa Tết là lại nghe nhớ vô cùng mùa Tết thứ nhất xa Thu Vân. Thời gian ấy, mình thường xách xe chạy rong khắp các nẻo đường Sài Gòn. Lắm khi cố quên mà chẳng biết làm cách nào để quên cho được."

Đêm trôi nhẹ nhàng. Những ngày cuối Đông chuẩn bị đón mừng Tết đến, trời có gió lạnh heo heo, không khí sắt se buồn bã. Tôi ngồi im, xoay xoay tách *café* trong tay, lắng nghe tiếng Hồng mà trọn tâm tình chỉ nghĩ về anh, về Dalat. Sáng sớm nay tôi bỏ Dalat ra đi, anh chưa được báo. ***Đêm nay vắng tiếng vĩ cầm, trong vũ trường có ai nhận biết ra?***

Câu cuối trước khi chia tay, dưới giàn hoa giấy nơi ngõ nhà tôi, Hồng nói nhỏ:

"Bao năm rồi mà mắt Thu Vân vẫn đẹp, thêm nét buồn rười rượi. Giá mà Thu Vân hạnh phúc, chắc mình đỡ khổ hơn."

□

Dalat, thứ Ba ngày 4/2/1975

Quá sợ hãi sự cô đơn, tôi xin mẹ cho đem Vân San theo lên Dalat. Những ngày cuối năm, trời thật lạnh, càng khiến tâm hồn thêm rét mướt. Đi phố đi ăn với đứa con, dần dần tôi tìm lại được chút nào ấm áp trong tim.

Trong Duy Tân, anh vẫn đàn đi đàn lại bản nhạc đau buồn ấy. Tôi sống sờ theo sự tàn nhẫn vô cùng của anh, nhưng tự ve vuốt lòng mình theo câu nói anh Cương trên chuyến xe đò hai ngày trước:

"Anh Ngọc đau khổ với chất đắng, còn Thu Vân đau khổ với chất ngọt, bởi, khi hát lên bản nhạc ấy, anh đã chứng tỏ nên cái điều vẫn còn yêu Thu Vân thiết tha."

Đêm lạnh, trên căn lầu vắng, tôi nằm ngủ cùng con trai, trong lúc dưới phòng bà Kim Chi, câu hát của anh vẫn vang lên không ngớt.

Thôi! Mặc kệ! Tự dẫn dắt tâm tư mình theo ý nghĩ níu kéo vào một ngày mai sẽ đến.

Ngày mai rồi lại ngày mai, tôi phải phấn đấu để lướt qua trận giặc tình cảm này và quyết thắng bằng bất cứ giá nào sẽ phải đưa ra.

□

Dalat, thứ Tư ngày 5/2/1975.

Buổi chiều trên phố, nhìn đứa con trai sáng đẹp như một thiên thần, trái tim tôi đã lắng chìm được rất nhiều đau khổ. Một lúc nào, ngồi trong quán kiếng nhìn thiên hạ dập diu phố xá, tôi dường quên được cái dáng gầy khinh khoáng của anh, như quên một giấc mơ đẹp và buồn. Ít ra tôi cũng đã nhận được sự đền bù của Thượng Đế cho riêng. Ít ra trong cơn tuyệt vọng sâu xa của khối tâm hồn đang rạn nứt, tôi vẫn còn bắt gặp cái điều mình "đã được nhiều hơn mất". *Cái được sau cùng và lớn nhất* chính là nỗi cô đơn trong quãng đời 25 năm cũ, tôi đang đối diện lại. *Người bạn trung thành* vẫn không từ biệt tôi ngay những lúc bị tôi bỏ quên để sống hết lòng cho anh, như trong những ngày tháng đã qua.

Trở về nhà buổi chiều gần tàn, tôi nhìn thấy anh ngồi trong phòng bà Kim Chi nên xin được chuyện trò cùng anh ít phút. Trên căn lầu riêng, *tôi nhấn mạnh rằng không xin có anh trở lại mà chỉ mong anh đừng bao giờ đàn thêm lần nào bản nhạc đau lòng ấy*. Tức thì anh đáp:

"Khi đàn bài ấy, anh xót xa cho em một phần thì lại xót xa cho chính mình mười phần hơn thế. Anh không khinh bỉ mà chỉ xót xa, tự hỏi rằng *"Tùng đêm sẽ có người nói yêu em, nhưng có ai nói yêu em suốt đời như anh từng đã nói?"*

Và anh ứa nước mắt, xong xi vả, lại nói lên những lời yêu thương tha thiết...

Những điều mâu thuẫn và quái lạ như thế cứ tiếp tục được anh thốt ra trong buổi chiều gần tàn.

Tôi ngồi thẫn thờ, lòng trống rỗng đến như tê dại, trái tim bàng hoàng trong sự nhận biết rằng *anh vẫn còn yêu tôi mạnh mẽ, trong đồng lúc với lòng oán hận mạnh mẽ cảnh cho tôi*.

Đột nhiên, anh tuôn xối xả vào mặt tôi những câu nói vô cùng độc ác, lại ứa nước mắt và bỏ ra đi... để tôi hiểu rằng thật đã không còn chút gì níu kéo tâm tình xưa.

Đau thương đầy dẫy phong kín buổi chiều.

*
* *

Đêm đi làm, tôi đem Vân San theo, quấn quanh thân mình nó bằng cái áo choàng của tôi và đặt nó nằm ngủ trên một cái *sofa* nơi phòng nhảy trong khi tôi đứng đàn trên sân khấu.

Anh vẫn không buông tha hai bản nhạc cũ. Lòng tôi đau nhức như kim châm vào da thịt, nên lúc tan vũ trường, tôi nói với Hùng Lèo:

"Anh Ngọc thật đã tàn nhẫn lắm! Vậy thì từ đêm mai, chính em chứ không phải anh ấy, sẽ là người đàn bán đó cho đến ngày nào nghi việc thì thôi."

Đêm khuya, khi Vân San đã ngủ, tôi mở toang cửa sổ, ngồi nhìn ra cả một vùng trời Dalat lặng yên trong buốt giá. Những điều thuốc cháy sáng đầu môi. Làn khói mờ quyện bay theo gió. Tôi nghĩ đến anh với cuộc tình đã vỡ, từ nỗi rung động của lần gặp đầu tiên ở Nha Trang cho đến những phũ phàng tàn nhẫn của sự nát tan hiện tại. Nhận thức một điều rằng tôi đã yêu anh bằng tình yêu mạnh mẽ và xúc động nhất trong định mệnh mình từ trước. Anh với những khổ đau tê tái nhất đem đến cho tôi thì cũng chính anh với những yêu thương đằm thắm nhất tôi chưa từng biết trong đời.

Đêm khuya tĩnh mịch. Dalat thật lạnh và buồn. Tôi ngồi đếm thời gian lướt êm qua hồn những bước dày vò khắc khoải. Ôi! Do đâu mà tôi để mất người đàn ông rất yêu dấu ấy? Do đâu mà trong những đêm vắng lạnh và dài như vô tận như đêm nay, tôi phải cố trốn chạy một mình mọi nỗi khổ đau? Giờ đây, cái giấc mơ làm vợ đã biến thành mây khói. Và tôi biết rằng, cả một quãng đời sau, định mệnh vẫn chỉ thế này, cô đơn đây đặc mà chẳng nên mơ tưởng thêm lần nào hai chữ "*hôn nhân!*"

□

Dalat, thứ Năm ngày 6/2/1975

Buổi sáng thức dậy đã nghe trong tim một nỗi buốt nhức xô ập đến thật mạnh khi nhớ lại từng buổi sáng trong chăn, câu hỏi dịu dàng "*Vợ anh ngủ có ngon không?*" vang lên đằm ấm. Ôi! Anh có phải là chồng tôi không? Người chồng đau khổ vì những ngu xuẩn nhẹ dạ của vợ mình.

Tôi đưa Vân San đi phố như những khách du nhân nhã, nhưng thật thì bất cứ con đường nào tại đây cũng đều dễ dàng gợi lên nỗi nhớ. Có một điều tôi tiên cảm, rồi ra suốt đời, tôi sẽ còn bị ám ảnh bởi mối tình này, quá đẹp như một giấc mơ huyền diệu nhưng cũng quá buồn như vành khăn tang trắng trên mái tóc người thiếu phụ cô đơn.

Lúc 1 giờ trưa, anh lên gõ cửa phòng tôi:

"Anh xin gặp Thu Vân ít phút để nói về kỳ lương này."

Tôi mời anh vào nhưng anh từ chối:

"Anh đứng đây cũng được, sợ bất tiện cho em."
(Sao thật xa lạ đến tê dại cả tâm hồn!)

Anh đưa tôi số lương, giảng giải những điều gì tôi hoàn toàn không hiểu nhưng cũng không muốn hỏi. Tuy nhiên, tôi giật nảy mình khi nghe anh nói:

"Anh định sau đây đến Duy Tân báo với ban giám đốc rằng trong vòng tháng tới, anh nghỉ việc. Cho họ hay để họ kiếm ban nhạc mới."

"Anh quyết định thật sao?" tôi e dè, "rồi anh sẽ thế nào?"

Anh cúi nhìn xuống đất:

"Thật! Anh cũng cho em hay luôn như thế. Tiện đây, anh xin nói rằng, ngày nào mình lên Dalat, em hiện diện là vợ anh, lúc ký giao kèo ở Duy Tân, em đã có mặt. Bây giờ hủy giao kèo, em cũng nên đến một chút cho phải cách. Ở Duy Tân, người ta phàn nàn ban nhạc cứ bỏ người này thay người khác, lại phàn nàn cu Tí đánh trống không được, nên anh quyết định nghỉ việc. Khả năng anh chỉ có vậy."

Tại Duy Tân, trong khi chờ đợi ông chủ đến, ngồi trên một băng ghế trống của phòng nhảy, giữa hai người là một nỗi vô cùng xa cách. Tôi mệt mỏi bợ phờ nhưng vẫn cố gọi chuyện:

"Em có thể hy vọng được anh tha thứ?"

"Em đâu có lỗi gì", anh lắc đầu. "Thôi, chúng mình đừng nên nhắc lại chuyện ấy nữa, chẳng còn gì để nói."

"Em nghĩ là còn rất nhiều," tôi nài nỉ, "sao anh cứ trốn tránh mà không cho em được một lần bày tỏ?"

Tức thì anh vụt la lớn:

"Em còn muốn hành hạ anh đến độ nào? Như thế chưa đủ nhục nhã sao mà còn định hàn gắn? Hay là em cấm cho anh mười cái sừng nữa mới chịu hả dạ? Sở dĩ anh không muốn làm việc ở Duy Tân và quyết tâm từ bỏ hẳn âm nhạc là cũng chỉ vì em, vì sự ô nhục ghê gớm em tạo ra cho anh tại đây. Bây giờ thì em thỏa mãn rồi chứ? Sự kiêu căng vô cùng của em đã được toại nguyện nên chi ra đường, anh phải cúi gằm mặt xuống không dám nhìn ai hết."

Không chút kiêng nể, anh tiếp tục tuôn xối xả vào mặt tôi những lời độc ác, gọi tôi là "*con người trắng hoa phấn bội*", xi vả tôi như một đũa "*trong đời chưa hề biết đến hai chữ thủy chung!*" Nét mặt anh tàn nhẫn nhưng rất xanh xao tiều tụy vì trận đau âm ỉ trong cơ thể. Tôi sững sờ ngồi im, không thốt nổi lấy một lời!

Trong câu chuyện với ông chủ Duy Tân, anh nhận tất cả phần lỗi về việc bỏ đi của hết người nhạc sĩ này qua đến người nhạc sĩ khác. Xong, thật lạnh lùng, anh xin hủy giao kèo vào tháng tới. Lòng tôi đau đớn nhớ lại những lần hiện diện trong các bàn tiệc tại đây với tâm trạng vui thích được cùng anh kết thành một cặp nghệ sĩ đẹp đôi sáng

giá... Ôi! Thời gian qua mau, hạnh phúc chóng tàn như lớp khói sương!

Buổi chiều tại phòng, ngồi xếp các kỷ vật, thư từ bỏ vào trong một *valise* lớn, ngày đi giang hồ, tôi đã đề hai cái tên trên ấy, tôi không thể ngăn được đôi dòng lệ khi nhìn đến bất cứ vật dụng nào trong thời gian làm vợ, chúng tôi vẫn hay dùng với nhau.

Ban đêm, trời lạnh căm căm. Sự cô đơn càng thêm mạnh mẽ khi trên một góc sân khấu, đứa con trai ngồi cạnh tôi uống ly sữa nóng và phía dưới các bàn trống, anh đang cùng đám ca nhạc sĩ, vũ nữ nói cười âm ỉ. Có lúc tôi lạ lùng nhìn thẳng vào anh từ xa, nghe trong lòng vang dậy nỗi ngạc nhiên với câu hỏi: "*Phải chăng đó là người đàn ông đã được tôi yêu cuồng nhiệt và đánh đổi tất cả tự do để có?*" Dẫu vậy, ý nghĩ trên họa hoàn mới hiện ra trong óc, thay vào đó, luôn luôn chỉ là nỗi đau đớn mãnh liệt mỗi khi tình cờ đối mặt anh.

Cũng đêm nay, trên sân khấu, tôi làm đúng theo những gì mình đã nói. Cứ mỗi lần đàn xong điệu Valse là tôi bắt liền qua Slow với bản nhạc *Ai Nói Yêu Em Đêm Nay*. Anh cũng không phải tay vừa, dứt bài trên, lại rải ngay mười ngón theo bản *Sombre Dimanche* như buộc tôi phải tiếp tục trình diễn. Trên nhiều mặt, chúng tôi vẫn thật giống nhau. Một trong những mặt quan trọng là khuynh hướng tự hủy tâm tư trong những hành vi tàn nhẫn, cả hai đều có.

Phải nhận một điều, tôi và anh quả xứng đáng là hai đối thủ tài sức ngang nhau trên nhiều hình thức, đặc biệt âm nhạc, dẫu đang tan nát tâm hồn, mỗi người vẫn không đánh mất đi ngón đàn truyền cảm. Khi tiếng *violon* cất lên câu nhạc đầu tiên của bản đàn cay đắng, mười ngón tay anh tức thì đệm theo bằng những hợp âm chuẩn xác với những *note* láy, những *note contrechante* vô cùng bay bướm. ***Trong sự khổ đau cao độ theo mỗi tình gãy đổ, tôi còn nghe đau đớn hơn khi nhận thức, kể từ nay tôi cũng mất luôn ngón đàn tài hoa của anh tôi hằng yêu dấu.*** Một thoáng ngẩn ngơ, tôi tự hỏi, liệu mai này, có bao giờ anh nghe tiếng violon buồn rữ? ***Có bao giờ anh tìm ra người con gái nào sẽ cùng anh kết hợp một đam mê cao nhất, như tôi đã từng làm với anh?***

Tất cả mọi người trong Duy Tân đều tỏ ra khó chịu khi chúng tôi vì tình cảm riêng mà giẫm lên nghề nghiệp. Nhưng đã đến lúc thách đó, tôi không còn màng gì đến thiên hạ chung quanh. Tự nhủ, "***phải thắng cho bằng được sự phũ phàng của anh trước khi tự mình bỏ ra đi mãi mãi***". Bằng lòng một nỗi là anh cũng không chối từ sự gây hấn. Rõ ràng trong tôi và cả trong anh, bản chất nghệ sĩ đến phải chào thua để trở nên tàn nhẫn trước sự đau khổ tột cùng của trái tim.

Lúc 10 giờ đêm, Vân San ghé tai tôi nói nhỏ:

"Con bằng lòng ngồi yên cho mẹ đàn, nhưng mẹ đừng đuổi con về Sài Gòn nhé?"

Tôi thốt đau đớn đến dại cả tim khi nghe nó dùng chữ *đuổi*. Và tôi khóc trong tiếng đàn mình ngay trên sân khấu. Đứa con yêu ba tuổi, không ngờ chóng hiểu như vậy! Đột nhiên thấy những nỗi khổ đau của mình trở nên vô cùng nhỏ bé trước đứa con thơ sáng đẹp... Nên, mặc cho mọi người vẫn còn làm việc, tôi đóng đàn, bỏ ra về ngay.

Đêm khuya lạnh, tôi đắp lên mình chiếc áo ngủ của anh, thiếp đi trong sự mệt mỏi quá sức.

□